

Primàries amb 'espòiler'

Sempre m'han desconcertat els embolcalls i els plecs de la política. Quan menys t'ho esperes, de cop i volta, va i et sorprenen amb un conillet amagat per fer-nos creure que els aparells dels partits traspuen transparència i esperit participatiu. Que, en darrera instància, el militant sempre podrà dir la seua i tindrà certa responsabilitat en la presa interna de decisions. Però no s'enganyin, a les cúpules d'aquestes organitzacions els interessos gregaris i l'adulació actuen com a enganxall més fiable, denominador comú en tota sinecura.

La decisió de les direccions de Movem i de Junts per Tortosa de convocar primàries per a l'elecció dels seus caps de llista per a les municipals de maig de 2027 obeeix a aquesta mena de comèdia de l'absurd. Perquè malgrat que ambdues formacions exhibeixen clamorosament el seu antagonisme municipal des de principis de mandat, ves per on ara han coincidit en els seus arguments a l'hora de justificar aquesta surrealista consulta. Epítets com transparència, militància activa o participació han sorgit per a blanquejar una votació amb un final

on no caldrà fer un espòiler. Tots en sabem el resultat: Meritxell Roigé encapçalarà de nou la candidatura de Junts i Jordi Jordan, la de Movem. Entremig embolcallaran el procés amb declaracions grandiloqüents, alguna roda de premsa, imatges d'uns quants militants exercint el seu dret a vot i solemnes paraules autocomplaents sobre la inequívoca mentalitat democràtica de les seues respectives direccions. Tot plegat per enco-brir una farsa.

Si les cúpules de Movem i de Junts consideren que Jordan i Roigé personnalitzen la voluntat majoritària de la militància i esdevenen els candidats idonis —el primer per a repetir com a alcalde, i la segona per arrabassar-li la cadira— que es deixin de pantomimes i tirin pel dret. Ningú no els aixecarà la veu. Al contrari, tothom ho valorarà com un fet coherent amb la seua activitat a l'Ajuntament.

On no hi ha contrincants, unes primàries suposen a més una despesa afegida per a l'organització i una pèrdua de temps per als simpatitzants. Els percentatges de participació en qualsevol votació d'aquest tipus així

ho avalen. Només una minsa part dels militants opta per exercir el seu dret fins i tot quan es presenten candidats alternatius, perquè el resultat no pot sorprendre ningú quan la direcció avala algun d'ells.

A Gandesa, un militant de Junts va gosar disputar-li a Antoni Comín encapçalar la llista a les darreres eleccions al Parlament Europeu. Joan Josep Florensa va obtenir el 9,3 % dels vots, enfront del 77 % del candidat oficial de Carles Puigdemont. Solament va votar el 30 % de la militància. Al final, Junts va perdre un militant decebut amb l'organització a més d'un eurodiputat, ja que Comín no ha pogut prendre possessió del càrrec. I ara ningú se'n recorda del tal Comín, envoltat a sobre per un escàndol d'assetjament sexual i estafa.

Les cúpules dels partits ja han après que amb un parell d'arengues tocant les entranyes ideològiques més susceptibles i amb algun gest buit i in-conseqüent cap a les bases, ja no calen propostes ni discursos assenyats. Prement l'accelerador s'arriba igual a la meta i d'una volada.

Com a Amposta, on la direcció territorial de Junts ha optat per posar la directa en la designació de Manel Ferré per encapçalar de nou la llista el 2027 sense consultar ningú. I si bé Ferré, avalat pels resultats de fa tres anys, apareixia com el candidat natural a repetir —com Jordan i Roigé a Tortosa— les circumstàncies que l'envolten enterboleixen aquesta inefable decisió i posen en dubte la certitud d'aquesta.

Ferré ha sigut incapaç de cohesionar el grup municipal —el seu número dos de la candidatura, Èric Esteban, el va deixar plantat per a ser el cap de llista d'Aliança Catalana, tot mantenint el càrrec de regidor— i de fer les paus i temperar les relacions amb l'executiva local del partit a qui consideren la llavor de la discòrdia. Durant aquests darrers temps, la convivència s'ha anat deteriorant inexorablement i cadascú —candidat i direcció local— no ha dubtat a exhibir públicament aquestes diferències. Només faltaria que Ferré opti per fer tandem amb Annabel Marcos el maig de 2027.

A més, Manel Ferré està pendent



Josep Garriga
periodista

d'un judici per malversació, pel suposat cobrament d'unes despeses per duplicat, durant l'etapa que presidí el Consorci de Salut i Social de Catalunya.

O sigui que, amb primàries o sense, el militant o simpatitzant de qualsevol partit té poc a dir. Fins ara, només el PSOE, i a escala estatal, ha gosat convocar unes primàries transparents i amb campanya electoral inclosa. I en ambdues (Josep Borrell contra Joaquín Almunia i Pedro Sánchez contra Susana Díaz) la direcció en va sortir esquilada.

Convocar una consulta comporta riscos que pocs dirigents estan disposats a assumir. Però quan tot està dat i beneït —com en el cas de Tortosa— no cal que ens prenguin (amb un joc de paraules) per beneïts.